

Arrest

nr. 126 355 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 april 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 april 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 september 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 november 2008, nr. 19 576).

- 1.3. Op 11 december 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).
- 1.4. Verzoeker diende op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.5. Op 24 januari 2010 werd er ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.6. Verzoeker diende op 4 juli 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 5 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 januari 2012 een beslissing waarbij de in 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.
- 1.9. Verzoeker diende op 1 augustus 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.10. Verzoeker en zijn Belgische partner legden op 22 oktober 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 31 mei 2013 een beslissing waarbij de in 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 31 mei 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.12. Verzoeker diende op 14 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 16 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.06.2013 werd ingediend door:

Naam: O.(...)

Voornaam: O.(...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-arbeidsovereenkomst dd. 07.09.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (15u/38u)

-arbeidsovereenkomst dd. 31.10.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (20u/38u)
-loonfiches voor de periode maart - mei 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €888,93

-behoefteanalyse: dit document wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit bijkomende informatie uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij de werkgever vermeld in de voorgelegde documenten. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn bijgevolg niet langer actueel.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon inmiddels is tewerkgesteld bij een andere werkgever. Echter, er worden geen bewijsstukken voorgelegd aangaande de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1 van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenleving van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 03.12.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en

op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu is de bestreden beslissing van 3 december 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

-dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;

-dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt" beschikt om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoeker en zijn Belgische partner.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Nigeriaanse partner en een Belgische partner. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoeker. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een CONCRETE behoeften-analyse werd gedaan in het geval van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de documenten die verzoeker heeft bijgebracht volgens verwerende partij weliswaar een maandelijks netto-inkomen van 888,93 euro opleverde, doch zou dit bedrag niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Meer nog, verwerende partij stelt dat de loonbrieven van de partner van verzoeker onvoldoende zouden zijn, zonder concrete beoordeling of behoeften-analyse. Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij VERONDERSTELT dat de bestaansmiddelen waarover verzoeker en diens partner beschikken onvoldoende zou zijn. In casu is het namelijk zo dat verwerende partij nog open vragen had bij het

concrete dossier van verzoeker, zoals onder andere:

-Bewijsstukken inzake nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon? Met andere woorden stelt verwerende partij de vraag naar het nieuwe arbeidscontract en/of loonbrieven van de referentiepersoon bij de nieuwe werkgever.

Verwerende partij vond het nuttig om na te gaan wat de actuele tewerkstelling van verzoekers partner na te gaan. Verwerende partij stelde vast dat verzoekers partner (lees: referentiepersoon) een nieuwe tewerkstelling heeft. Blijkbaar vond verwerende partij het niet nodig de antwoorden op te vragen. Indien verwerende partij zou stellen dat het maandelijks netto-bedrag van het gezin onvoldoende zou zijn om in het levensonderhoud te voorzien, dan nog moet verzoeker de verantwoording ervan kunnen terugvinden in de bestreden beslissing en dit cijfermatig. In casu is hiervan geen enkele verwijzing nog motivering terug te vinden in het administratief dossier noch in de bestreden beslissing. Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de gegevens/documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Dit is een zo belangrijk gegeven, dat de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel de plicht oplegt de rechtsonderhorigen deftig te informeren wat ze al dan niet en binnen moet brengen. In casu is verwerende partij in deze informatieverplichting tekort geschoten.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoeker weigert om reden dat de bestaansmiddelen van verzoekers partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoekers hun situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n° 49 356/4, DOC, 0443/015):

(...)

Hoewel het advies van de Raad van State handelt over artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is de redenering van de Raad van State mutatis mutandis tevens van toepassing in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, is er tekort geschoten aan de in het middel bepaalde wettelijke bepalingen en beginselen. Er is geen concrete behoeften-analyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een CONCRETE behoeftanalyse te doen. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Verwerende partij heeft over een behoeften-analyse met geen woord gerept en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente stukken op te vragen van verzoeker.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert - voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 03.12.2013 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker. Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeker mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker.

Bovendien heeft verwerende partij het wel heel makkelijk met de vragen te stellen (lees: met vragen te zitten), nadat zij reeds een negatieve beslissing heeft genomen in het dossier van verzoeker. Indien verwerende partij een omzichtig en redelijk administratie zou zijn geweest, dan had zij via de gemeente gevraagd naar bijkomende stukken om deze al dan niet in overweging te nemen. Immers, verwerende partij moet met alle elementen rekening houden en dient gebeurlijk aan een behoeften-analyse te doen en indien nodig bijkomende inlichtingen, documenten inwinnen.

Bovendien stelt artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...) Het is duidelijk dat er sprake is van een in concreto- beoordeling (lees: behoeften-analyse) van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden (lees: referentiepersoon). Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekers.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 september 2013 (arrest nr. 110 136, zaak RvV 126 626/11) (Stuk 2), blijkt duidelijk dat de behoeften-analyse een wettelijke verplichting is van verwerende partij.

"[...]
(...)
[...]"

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij heeft, kennelijk geen behoeften-analyse uitgevoerd.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze artikelen bepalen het volgende:

Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

*"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.
Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 14 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner. Bij die gelegenheid werd verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 13 september 2013 bepaalde documenten over te leggen: “bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs samenwonen 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte OF bewijs gemeenschappelijk kind”. Er werden door verzoeker, wat het bewijs van bestaansmiddelen van de Belg betreft, 2 arbeids-overeenkomsten van onbepaalde duur voorgelegd van zijn Belgische partner, respectievelijk van 7 september 2012 (15 u) en 31 oktober 2012 (20 u) en loonstroken van deze partner van de maanden maart tot mei 2013 in het kader van de eerstgenoemde arbeidsovereenkomst. Tenslotte werd ook een document “Behoeftenanalyse gezin” aangebracht dat een aantal summier cijfergegevens over inkomen en uitgaven bevat.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelde de voorgelegde documenten die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de Belgische partner als volgt:

“-arbeidsovereenkomst dd. 07.09.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (15u/38u)
-arbeidsovereenkomst dd. 31.10.2012 van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (20u/38u)
-loonfiches voor de periode maart - mei 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €888,93
-behoefteanalyse: dit document wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon
Uit bijkomende informatie uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij de werkgever vermeld in de voorgelegde documenten. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn bijgevolg niet langer actueel.
Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon inmiddels is tewerkgesteld bij een andere werkgever. Echter, er worden geen bewijsstukken voorgelegd aangaande de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.9. Verzoeker lijkt zich er zich in zijn eerste middel over te beklagen dat zijn recht op verblijf “*louter en alleen*” werd geweigerd op grond van de vaststelling dat de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze zou hebben aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, terwijl de andere voorwaarden inzake gezinshereniging niet werden betwist. De Raad merkt echter op dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in hoofde van verzoeker slechts kan worden erkend indien hij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden, met inbegrip van de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De kritiek van verzoeker mist bijgevolg elke grondslag.

2.10. Wat de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekers Belgische partner betreft, is verzoeker van mening dat er een onvoldoende concrete behoefteanalyse zou zijn doorgevoerd. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat het aan verzoeker toekwam om zelf zorgvuldig te zijn en de gevraagde documenten, waaronder het “*bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg*”, zoals aangegeven in de bijlage 19ter van 14 juni 2013 aan de gemachtigde van de staatssecretaris te bezorgen. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokkene (cf. RvS 28 april 2008 nr. 182.450). Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onderzoek heeft verricht naar de actualiteit van de aangebrachte informatie met betrekking tot de bestaansmiddelen uit arbeid van de Belgische partner. Op basis van de gegevens van de zgn. ‘Dolsis’-applicatie van 3 december 2013, die aan het administratief dossier werden toegevoegd, werd geconcludeerd dat de Belgische partner ondertussen bij een andere werkgever was tewerkgesteld, waardoor de informatie met betrekking tot de bestaansmiddelen niet langer actueel was. Uit deze vaststellingen van de verwerende partij leidt verzoeker af dat de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn tekortgeschoten in zijn informatieplicht. De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in de eerste plaats bij verzoeker ligt. Verzoeker beweert dat hij niet de kans zou hebben gekregen om bijkomende stukken binnen te brengen teneinde een duidelijk financieel beeld te geven, terwijl uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat hem op 14 juni uitdrukkelijk werd gevraagd om vóór de gestelde einddatum, met name 13 september 2013, een “*bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg*” aan te leveren. De bewering van verzoeker dat hij niet de kans zou hebben gekregen is bijgevolg onjuist. Bovendien kan verzoeker evenmin dienstig voorhouden dat hij niet kon weten dat van hem meer actuele gegevens zouden worden verlangd (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.11. De verwijzing van verzoeker naar het advies van de Raad van State met betrekking tot de omzetting in Belgisch recht van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) in de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, is niet dienstig. In het advies van de Raad van State wordt op basis van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie gesteld dat het onaanvaardbaar is om de gezinshereniging te weigeren op de enkele grond dat de inkomsten van de gezinshereniger onder een bepaald referentiebedrag zouden vallen. In casu is de weigeringsbeslissing echter gebaseerd op het gebrek aan een actueel bewijs van bestaansmiddelen en niet zozeer op de vaststelling dat de inkomsten niet zouden voldoen aan een vooropgesteld referentiebedrag. In zijn middel stelt verzoeker dat “*Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de documenten die verzoeker heeft bijgebracht volgens verwerende partij weliswaar een maandelijks netto-inkomen van 888,93 euro opleverde, doch zou dit bedrag niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin*”. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker op dit punt uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor het betoog van verzoeker over het bestaan van bepaalde ‘veronderstellingen’ of ‘vragen’ in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot het voldoende karakter van de bestaansmiddelen van de Belgische partner. Zoals hierboven uiteengezet, werd vastgesteld dat een actueel bewijs van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische partner ontbreekt, waardoor verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot dit besluit zou zijn gekomen. Van ‘veronderstellingen’ of ‘vragen’ is in de bestreden beslissing geen sprake. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe

aanvraag in te dienen als de actuele bestaansmiddelen van zijn Belgische partner zouden volstaan om zijn recht op verblijf erkend te zien.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Waar verzoeker aanvoert dat in de beslissing werd voorbijgegaan aan de verplichting om een behoefteanalyse door te voeren zoals voorzien in het hierboven weergegeven artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, oppert de Raad dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien deze behoefteanalyse slechts dient te gebeuren wanneer er (actuele) bestaansmiddelen werden bewezen die in aanmerking kunnen worden genomen, maar die niet voldoen aan de in artikel 40ter, tweede lid gestelde voorwaarden inzake stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid. In casu werd echter door de gemachtigde van de staatssecretaris geconcludeerd dat er geen actuele gegevens met betrekking tot de bestaansmiddelen voorhanden waren en dat het aan betrokkenen toekwam *“hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)”*. Aangezien er thans dus géén (actueel) bewijs van bestaansmiddelen voorligt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dient de verwerende partij niet over te gaan tot de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris diende daaromtrent evenmin te motiveren in de bestreden beslissing noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen te vragen (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoeker verwijst in zijn middel naar 's Raads arrest van 19 september 2013 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2) en dat handelt over de draagwijdte van de in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Er werd echter vastgesteld dat er te dezen geen noodzaak bestond om over te gaan tot een behoefteanalyse waardoor deze verwijzing verder weinig relevant is. Bovendien dient te worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter of 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Van een schending van de het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht is geen sprake.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt daarbij het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk

is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker met zijn Belgische partner op 22 oktober 2013 wettelijk gaan samenwonen is.

Dat verzoeker met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoeker en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden”

2.15. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu kan bezwaarlijk worden betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische partner. De verwerende partij trekt het bestaan van het gezinsleven overigens niet in twijfel. Om te bepalen of er een inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu gaat het om een eerste toelating aangezien de bestreden beslissing volgt op verzoekers aanvraag van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, die niet mag leiden tot onevenredige hardheid. In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren die meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

2.16. De Raad stipt aan dat het belang van de gemeenschap wordt gediend door de verplichting om aan bepaalde voorwaarden te voldoen alvorens het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan worden erkend. Te dezen werd vastgesteld dat de Belgische

partner van verzoeker geen actuele bewijzen van haar bestaansmiddelen had voorgelegd, waardoor er een risico bestaat dat verzoeker en zijn partner ten laste zouden vallen van de Belgische openbare overheden. Hieruit blijkt duidelijk dat er voor de overheid maatschappelijke belangen spelen die niet opwegen tegen de blote bewering van verzoeker dat het *“nagenoeg onmogelijk (is) (...) om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden”*. Artikel 8 van het EVRM legt echter de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996). Het is slechts in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in de het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). In onderhavige zaak blijft verzoeker in gebreke om dit aan te tonen, waardoor er te dezen geen positieve verplichting kan worden ontwaard die op het bestuur zou rusten.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN